

Samen kerken.....

Liefste dichtregel..

Uit de krant vernam ik dat vandaag de afsluiting is van 'De week van de poëzie'. En vorige week lazen we dat aan allerlei bekende Nederlanders gevraagd werd naar hun favoriete gedicht of dichtregel... En dat leverde uiteraard een bonte verscheidenheid aan poëtische toestanden op. En de gevraagden lieten daarmee ook eventjes in hun ziel kijken...

Niemand heeft mij die vraag gesteld – ik ben tenslotte geen bekende Nederlander....Daarom heb ik die vraag maar aan mijzelf gesteld.....

Nu heb ik nooit veel gehad met poëzie. Alleen het gebruikelijke repertoire ken ik een beetje. En de moderne onbegrijpelijkheden van hedendaagse dichtkunst doen mij zelden wat. Een sonnetje ,lang geleden , voor mijn lief , en een weldoortimmerd sinterklaasgedicht , hoger reikte mijn dichterlijke ambitie niet...

Maar toch – toen ik mijzelf die vraag stelde,,toen kwam er wél wat. En omdat ik een beroepsmatige bijbelfreak en kerkzanger was en ben , zal het niemand verbazen dat mijn favoriete dichtregels uit die sfeer komen....

De eerste dichtregel is uit het openingshoofdstuk van de Bijbel , het grote zeven-dagen-scheppingslied..En dan speciaal het refrein , dat in het gedicht zevenmaal terugkomt :

“En God zag dat het goed was.”

Ik hoor daarin een warme positiviteit , een 'ja' tegen de aarde die wij bewonen.Een oproep om je open te stellen voor de schoonheid van deze wereld , die te verkennen in het grote en het kleine , het majesteitlijke Noorderlicht en het kleinste kevertje. Om daarin te geloven , om het te vieren ,te bewaren als een kostbaarheid – en om er deel van uit te maken, om te voelen dat het ook op jou slaat , dat het goed is dat jij er bent , toch, ondanks alles , de schaduw , de schuld , het verval, Ten diepste geldt : HIJ zag dat het goed was....dat geldt, blijft gelden .

De tweede dichregel ,die in mij opborrelde is de slotregel van een lied van Huub Oosterhuis . Over wat geloven is in onze wereld van kommer en kwel ,

bloed, zweet en tranen. Dat is luisteren naar de profetie van de nieuwe wereld die komen moet , waarin de mensen en de dingen eindelijk tot hun recht komen en het laatste woord is aan liefde, vrede en recht.....:

- Wie denken durft dat deze droom het houdt,
een vlam die kwijnt maar niet zal doven,
wie zich aan dze dwaasheid toevertrouwt
al komt de onderste steen boven:
die zal kreunen onder zorgen
die zal vechten in 't verborgen
die zal waken tot de morgen dauwt –
Die zal zijn ogen niet geloven.

Ik kan dat niet met droge ogen lezen...laat staat zingen....en laat me dus
behoorlijk in mijn ziel kijken.... Mág !

Hebt u , lezer, ook een favoriet gedicht? Een mooiste dichtregel ? Zoek maar
eens goed...

Laat het rondzingen in uw hart en ziel en deel het met uw liefsten.

Eerlijk ...daar knap je van op !

Jan R.Dijkema.